

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560223888/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

stret, Hr. *Knepus* talte med den naadige Frue, *Christian* maatte gøre sin Compliment, men til *Naomi* sagde han ikke et Ord. Forestillingen var næsten forbi, da boiede hun sig halv over mod ham. »Følg med denne Troup som Capelmester!» hviskede hun. »See nu er der en Leilighed!»

»Ivad vandt jeg derved?» spurgte han med haard Stemme, thi hans Hjerter var alt blodt som Vox, han kunde have høiet sig i næste Nu, for at kysse hendes Haand og bede om Tilgivelse for hver vred Tanke.

»Du vandt i det mindste, at Du skiftede Climat!» sagde hun koldt og talte ei mere til ham.

Ja Climater, det var Hjelpehemaer i Conversationens evige Stridsconcerter i det grevelige Hjern. Lad Poeter og Patrioter synge og sige saameget de ville om Danmarks Deilighed, *Naomi* erklærede dog, at vi leve i et usselt Clima. »Havde Himlen tænkt paa,« sagde hun, »at vor Beundringssands for Naturen skulde have hævet sig til denne Potens, da vare vi ganske vist, som Sneglen, blevet skabte med Huus paa Ryggen, og vi havde været frie for den evige Passen paa Kapper, Kaaber og Parapluier, som nu udgjøre en kostbar Deel af vor Person. Vort Aar bestaaer, som i de tropiske Lande, af den tørre og den vaade Tid, kun med den Forandring, at den tørre hos os er om Vinteren, og det er Kulden som binder, den vaade Tid derimod kalde vi Sommer, og den giver os friske, duftende Skove, som vi med Ret ere stolte af; den skaber de deilige Skyformationer, som ikke nok bliive beundrede, da Mængden ikke seer saa hoit. Vi kunne endnu faae deilige Sommerdage, hedder det ind i September, men kommer der da heller Ingen, saa trøster man sig med, at nu er det for seent paa Aaret til at kunne forlange stadigt Veir. Det er godt, at det Onde kommer ned. »Naar bare vor Herre vil give os en god Regn, det seer ellers sørgeligt ud for Landmanden!» Denne vor egentlige Nationalsang synges hver Sommer, naar Jorden ikke staer i en Velling. Mennesket, som to eller tre Gange i sit Liv bedrager sin Næste kalde vi, og med Rette, et slet Menneske; Sommeren derimod, som lumskelig gnaver paa vor Sundhed, Sommeren, der ikke et Par Dage er at stole paa, saa man altid maa føre sit Sneglehuus med sig, tør vi derimod ikke kalde slet. Vi skulle tænke paa Bondens Fordeel, ikke paa vor Glæde! siger man altid til mig, men Bonden er jo heller ikke fornøiet; er det virkelig for ham et daarlige Aar, da siger han, og har Grund dertil: Herregud,